

fyldestgør de for Mands Valgbarhed til Folketinget gældende Bestemmelser, saafremt hun udreder den samme kommunale Skat, der giver Mænd Valgret.

Gift Kvinde faar ogsaa Valgret, saafremt hun har skattepligtig Indtægt, selv om denne falder ind under Fællesboet, og selv om Skatten udredes af dette.

§ 2.

Valgbar til de kommunale Raad er enhver Kvinde, som er valgberettiget ved de kommunale Valg i den pågældende Kommune.

(Underskreven af 16 Kvindeforeninger.)

Da Rigsdagen ikke tog denne Sag op til Behandling, henvendte en Deputation fra Forbundet sig i Oktober samme Aar — kort efter Rigsdagens Sammentræden — til Indenrigsministeren for at søge Arbejdet for denne Sag fremmet. Ministerens Svar var velvilligt.

1901 udsendte Forbundet Interpellationer til alle Landets Valgkredse, da der dette Aar var Valg til Rigsdagen. Man spurgte gennem disse Interpellationer fra Valgtribunerne alle Valgkandidaterne om deres Stilling til Kvinders Valgret. Der interPELLEREDES flere Steder af Kvinder.

I August Maaned 1901, da et nyt Ministerium var udnævnt, gik en Deputation fra »Danske Kvindeforeningers Valgretsforbund« til Konsejlspræsidenten med en Anmodning om, at denne i sin Programtale vilde nævne, at det ny Ministerium vilde virke for Genemførelsen af Kvinders Valgret. Dette skete.

I Januar 1902 skete der gennem en Deputation en fornyet Henvendelse til Indenrigsministeren om, at Spørgsmaalet om Kvinders kommunale Valgret og Valgbarhed maatte blive sat paa Dagsordenen i Rigsdagen. Ministeren lovede at ville forelægge Sagen i et Ministerraad.

I September 1902 udsendte Forbundet følgende Petitioner til Regering og Rigsdag:

»Da Grundloven ikke giver Kvinderne Adgang til direkte Indflydelse paa Lovgivningen tillader undertegnede Repræsentanter for forskellige Kvindeforeninger Landet over sig herved at rette det ærbødige Andragende til den høje Regering og Rigsdag, at der i denne Rigsdagssamling maa blive forelagt og vedtaget Lovforslag, der vil give Kvinder lige kommunal Valgret og Valgbarhed med Mænd.

Vi er overbevist om, at det nu vil være muligt at faa et saadant Lovforslag vedtaget, da baade den høje Regering og Rigsdagens store Flertal har udtalt sig som Tilhængere af Kvinders kommunale Valg.

I Haab om at der vil blive taget Hensyn til vort Andragende.

Allerærbødigst

(Underskrivernes Navne.)

Petitionen blev omtalt i hvert af Tingene af disses respektive Formænd.

I Februar 1903 indsendtes følgende Peti-

tion til den frikonservative Gruppe i Landstinget, da Folketinget intet havde gjort for Sagen. »Danske Kvindeforeningers Valgretsforbund« tillader sig herved ærbødigst at anmode den frikonservative Gruppe om i Landstinget at indbringe et Lovforslag om Kvinders kommunale Valgret og Valgbarhed under lige Vilkaar med Mænd.

»Vi tillade os at vedlægge et af os udarbejdet Udkast til et saadant Lovforslag.«

(Det før nævnte Udkast Side 1.)

Ved Rigsdagsvalgene i 1903 indsendte og stillede Valgretsforbundet (til Dels ved Kvinder) følgende Interpellation: 1) »Paa 21 Kvindeforeningers Vegne spørger jeg Kandidaterne om de, saafremt det længe ventede Valgretslovsforslag ikke bliver indbragt i Begyndelsen af næste Rigsdagssamling, da vil arbejde for, at deres Parti indbringer Forslag om Kvinders kommunale Valgret og Valgbarhed under lige Vilkaar med Mænd?

2) Og hvorledes stiller Kandidaterne sig over for Kvinders politiske Valgret og Valgbarhed?»

Desuden udsendte Forbundet gennem Pressen, Foreninger og privat følgende »Op-
raab« til Vælgerne:

»Det er paa Tide at ophæve den Uret, der siden 1849 er begaaet mod Landets Kvinder!

Skaf os Valgret og Valgbarhed i Lighed med Mænd! Stem derfor kun paa de Kandidater, der vil give os disse Rettigheder, saa vi kan føle os som Borgere i vort Land!

Borgerpligterne hviler paa os saa vel som paa Mændene; men Rettighederne mangler vi!

Samfundet trænger til vort Arbejde i det offentlige Liv!

I en Menneskealder har vi ventet paa Opfyldelsen af disse Krav. Officielle Udtalelser giver os Grund til at tro, at vi endelig i Aar vil opnaa kommunal Ligestilling med Mændene.

Gør ikke vor Tro til Skamme!

Danske Kvindeforeningers Valgretsudvalg.
København i Maj 1903.

Da Valgloven saa endelig blev forelagt i November 1903 uden Bestemmelser, der kunde sikre »gift Kvinde« Valgret, indsendte Forbundet følgende Andragende: »Undertegnede Repræsentanter for forskellige Kvindeforeninger tillader sig herved at rette det ærbødige Andragende til Regering og Rigsdag, at der i »Forslag til Lov om kommunale Valg« maa tilføjes i § 1 en Bestemmelse om, at den i Paragrafen omtalte Valgret ogsaa tilkommer gift Kvinde, hvis Mand betaler Skat.« (At betale Skat er en Betingelse for at faa kommunal Valgret.)

I Oktober 1904 — da der atter var Stilstand om Valglovsforslaget i Rigsdagen — blev der indbragt en fornyet Petition om at man, hvis ikke Forhandlingerne om det hele Valglovs-Forslag blev hurtigt fremmet, da vilde virke for, at Kvinders Valgret blev ved-

taget paa et selvstændigt Forslag om Kvinders Valgret alene.

I Maj 1905 sker en fornyet Henvendelse til Indenrigsministeren.

I December 1905 henvendte Valgretsforbundet sig til Rigsdagens Formænd med Anmodning om, at det maatte indrømmes en Deputation fra Forbundet Lejlighed til at udtale sig for den samlede Rigsdag om vor Opfattelse af Kvinders Valgret og over for den begrunde vore gentagne Krav om baade kommunal og politisk Valgret og Valgbarhed.

I Januar 1906 fik vi Svar fra Formændene, at et Udvalg fra Landstinget og et do. fra Folketinget vilde tage imod os. Deputationen, der bestod af 16 Damer, havde som Ordfører Fru Louise Nørlund, Forbundets mangeaarige, altid energiske Formand. Hendes Tale lød som følger:

Ærede Medlemmer af den danske Rigsdag!

Grundloven byder, at der for hver 16,000 af Landets Indbyggere, Mænd, Kvinder og Børn skal vælges en Rigsdagsmand. Men kun Mændene vælges og vælges. Vi mener, at en saadan Ordning er uretfærdig, og at den giver hele Samfundslivet et alt for ensidigt Præg. Samfundet bestaar af Mænd og Kvinder, det er derfor nødvendigt og naturligt, at det bliver Mænd og Kvinder, der i Fællesskab paa-virker og giver de Love, under hvilke begge Parter skal leve. Netop fordi Kvinden har Tanker, Temperament og Anlæg, der er forskellige fra Mandens, tiltrænges hendes Medvirken i det offentlige Liv for at skaffe dette i saa nøje Overensstemmelse med hele Befolkningens Tare som muligt. Og Kvinden har baade Hjerter og Forstand til at være medbestemmende om Ordningen af Skolevæsenet, Fattigvæsenet, Sygeplejen, Hospitalsforhold, til at være medbestemmende, naar det gælder Ægteskabslove, Hustruens retslige Stilling og hendes lovmæssige Forhold over for Børnene. Ligesom det kun er simpel Retfærdighed, at vi faar Del i Bevillingsmyndigheden, da vi jo betaler vore direkte og indirekte Skatter efter samme Maalestok som Mændene. Det forekommer os indlysende, at i et Land med en fri Forfatning, maa Friheden til at vælge og vrage de forskellige Lovbestemmelser, ikke blot være i Mændenes, men ogsaa i Kvindernes Eje.

Men mener De, ærede Lovgivere, at den offentlige Mening endnu er saa langt fra at forstaa denne Selvfølgelighed, saa De ikke med nogen Virkning kan tænke paa for Tiden at gennemføre dette vort Krav om politisk Ligestilling med Mænd, saa staar den offentlige Mening i alle Samfundslag jo samlet om at anerkende og billige vort Krav om Kvindens kommunale Valgret og Valgbarhed. Langsomt men sikkert har vi gennem vort Arbejde i det praktiske Liv og gennem vor Agitation brudt Modstanden mod dette vort Krav. Lige siden Folketing og Landsting i Samlingen 1899—1900 vedtog at give Kvinder i det mindste kommunal Valgret, har vi haabet og ventet paa at faa denne. Vi har i Ventetiden flere Gange anmodet Regering og Rigsdag om at fremme denne Sag, og vi har tilkendegivet det som vort Ønske, at saa-